

[Stinus.]

landet ikke med rimelighed kan føle sig gået for nær i tilfælde af et forbud. De er advaret i tide. Forbudsvejen er af den grund absolut farbar.

Imod et forbud er anført, at dåser nedbrydes hurtigt i naturen. Det gør flasker ikke. Imidlertid foreligger indtil i dag vistnok ikke analyser, der siger noget sikkert om dette forhold. Analyser foretaget i ét land kan i øvrigt ikke altid overføres til et andet. Klimaforhold spiller en afgørende rolle. I øvrigt må det da vist erkendes, at de øldåser, vi kender i dag, under alle omstændigheder har et låg, der er langsomt nedbrydeligt. Alt dette ser derfor nærmest ud til at være argumenter for et forbud, i hvert fald i øjeblikket.

Man kan dernæst anføre den principielle betragtning, at det er forkert at bruge metalressourcerne. Men en skønne dag får vore forbrændingsanstalter magnetudstyr, der gør det muligt at opsamle metalaffald, så man kan genvinde det. Også dette forhold taler for et forbud i øjeblikket.

Heroverfor står så en række argumenter, som er tilført den offentlige debat i de seneste måneder. Jeg skal ikke tage hvert enkelt af disse argumenter op her, de er næsten kendt af enhver, blot fremhæve, at nogle af dem rejser berettiget tvivl om, hvorvidt fordelene ved forbudsvejen i denne sag opvejer ulemperne. Vore store bryggerier eksporterer nu dåseøl, vel svarende til det forbrug, man antagelig kan regne med af dåseøl på hjemmemarkedet i tilfælde af et frit marked. Er vi parat til i givet fald at tage videregående konsekvenser af et hjemmemarkedsforbud? Det hævdes, at hver 20. flaske bliver til affald. Det svarer til 75 millioner flasker om året. Hvis det er rigtigt, så rejser spørgsmålet om, hvor meget flaskeaffaldet vil blive begrænset ved dåseøls indførelse på markedet. Den, der har pådraget sig skader på grund af ituslået flaskeaffald, ville utvivlsomt have foretrukket, at det var en dåse, der havde ligget, hvor flasken lå.

I Sverige har man besluttet sig for ikke at forbyde brug af dåseøl, og det skønt dåseølets andel i forbruget, for tiden i hvert fald, er 10 gange større end i Vesttyskland og i Holland, hvor øldåsen nu har eksisteret i 10 år eller deromkring. Vi ved, at man i Sve-

rige som grundlag for beslutningen om ikke at forbyde dåseøllet har haft en betænkning, hvori problemkomplekset skal være udredt ret nøje. Jeg vil tro, at betænkningen indeholder oplysninger, som også vi kan drage nytte af i vore overvejelser, i hvert fald i et vist omfang. Så vidt vides skal svenskerne have foretrukket at kombinere nogle af de andre mulige værktøjer, særlig oplysning, propaganda og opsætning af affaldskurve og -kasser. Under alle omstændigheder vil det være frugtbart og til fordel i de videre overvejelser i udvalget at få stillet svensk materiale til rådighed.

Som allerede sagt kan mit parti love villig behandling af det, ministeren har bedt om, en bemyndigelseslov. Vi vil også gerne være med til at skaffe en hurtig bemyndigelse, men muligheden heraf vil dog nok komme til at afhænge noget af, hvor meget vi i udvalget kommer til at beskæftige os med yderligere at tilvejebringe og navnlig vurdere de synspunkter, ministeren efterlyser.

Vivike: På de foregående talere kan jeg forstå, at der i de forskellige partigrupper er nogen uenighed og forskellig stilling til spørgsmålet om øldåser. Det er der også i socialistisk folkepartis gruppe. Hvad mig selv angår, så er jeg i hvert tilfælde tilhænger af indholdet, og jeg er lykkelig for, at forbudsforslaget her ikke gælder det.

Men for at komme til sagen. Da vi åbnede den forrige folketingssamling og statsministeren holdt sin trontale, var der i den store løfter om, at nu ville man sætte ind fra regeringens og folketingets side i bekæmpelsen af forureningen. Der er nedsat et forureningsråd, og det synes jeg er godt, det skal jeg ikke underkende, men konkret bekæmpelse har vi ikke set særlig meget til. Nu er der altså kommet et lovforslag, og man må vel sige, at bjerget barslede og fødte en mus, og så siger man endda for meget. For en mus, hvor lille den end er, er dog en realitet, men i forbindelse med forureningen er en øldåse ingen realitet. Den forurener ikke, hverken jord, luft eller vand. Den kan skæmme naturen, hvis der er mange af dem, der smides, og den kan måske være et renovationsproblem.

Der er mange andre ting, der forurener,